

Οἱ ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου (Καρᾶς Αὐγουστῖνος Κληρικός Μητροπόλεως Κωνσταντίας Κύπρου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τό Πάσχα, ἀποτελεῖ τήν κορυφαία ἐορτή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐορτολογίου καί ἀπό πολύ νωρίς θεωρήθηκε ὡς ἡ ἀρχή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Ἀργότερα βέβαια καθορίστηκε ἡ 1η Σεπτεμβρίου ὡς ἡ ἀρχή τῆς Ἰνδίκτου (ἀρχή ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους), ὡστόσο τό Πάσχα ἐξακολουθεῖ νά κατέχει τήν πλέον ἐξέχουσα θέση στό ἐορτολόγιο.

Τά ἀναγνώσματα τῆς πασχάλιας περιόδου, δηλαδή ἀπό τήν ἑορτή τοῦ Πάσχα μέχρι καί τήν Πεντηκοστή προέρχονται, οἱ μὲν εὐαγγελικές περικοπές ἀπό τό Εὐαγγέλιο τοῦ ἀποστόλου καί εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη, οἱ δέ ἀποστολικές ἀπό τίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Τό κατά Ἰωάννην εὐαγγέλιο προκρίθηκε ἐξαιτίας τῆς ὑψηλῆς θεολογικῆς σημασίας του, λόγω τῆς διδασκαλίας του γιά τόν προαιώνιο Λόγο τοῦ Θεοῦ. Ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἄνθρωπος, «καί ὁ Λόγος Σάρξ ἐγένετο» (Ἰω.1,14) καί μέ τό Πάθος, τό Σταυρό καί τήν Ἀνάστασή του προσφέρει τή σωτηρία στό ἀνθρώπινο γένος. Οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἐπιλέγηκαν γιατί μᾶς περιγράφουν οὐσιαστικά τήν πορεία τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος, πού ἔχει ὡς ἀφετηρία καί βάση τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου.

Ἡ ἐπί γῆς πορεία καί δράση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπισφραγίζεται μέ τήν ἔνδοξη Ἀνάληψή του στούς οὐρανοῦς. Πρὶν ὅμως ἀναληφθεῖ στούς οὐρανοῦς ἄφησε ρητή ἐντολή στούς μαθητές του νά κηρύξουν τό Εὐαγγέλιο σέ ὅλη τήν οἰκουμένη: «ἐντειλάμενος τοῖς ἀποστόλοις διὰ Πνεύματος Ἁγίου οὗς ἐξελέξατο ἀνελήφθη».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός μετὰ τήν Ἀνάστασή του «παρέστησεν ἑαυτόν ζῶντα μετὰ τό παθεῖν αὐτόν», ἐμφανίστηκε δηλαδή στούς μαθητές του καί ἔτσι μπορούσαν πλέον νά μαρτυρήσουν ἀπό προσωπική ἐμπειρία γιά τό γεγονός καί τήν πραγματικότητα τῆς Ἀνάστασης. «Δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα» ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐμφανιζόταν κατά τακτά διαστήματα στούς μαθητές του «ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις». Μέσω δηλαδή πολλῶν ἀποδείξεων τούς βεβαίωνε ὅτι ἦταν ὁ ἴδιος καί ὅτι ἦταν ζωντανός, ἄρα ὅτι εἶχε ἀναστηθεῖ καί τούς μιλοῦσε γιά τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Γιά νά βεβαιώσει μάλιστα τούς μαθητές του ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Διδάσκαλός τους, καθόταν μαζί τους καί ἔτρωγαν καί ἔπιναν μαζί, ὅπως ἔκαναν καί πρὶν τό Πάθος. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὡς τέλειος ἄνθρωπος, προσέλαβε ὅλα τά ἀδιάβλητα πάθη, τίς φυσικές δηλαδή ἀνάγκες τῆς ἀνθρώπινης φύσης, χωρίς βέβαια τήν ἁμαρτία. Ἐπομένως εἶχε τήν ἀνάγκη τῆς φυσικῆς τροφῆς, γι' αὐτό ἔτρωγε καί ἔπινε ὅπως καί οἱ μαθητές του. Μετὰ τήν Ἀνάστασή του ὅμως, δέν ἔφαγε καί δέν ἤπιε ἀπό φυσική ἀνάγκη, ἀλλά γιά νά πιστοποιήσει σέ ὅλους ὅτι μετὰ τό ἐκούσιο Πάθος του καί τήν Ταφή του, ἀναστήθηκε ὡς θεάνθρωπος, φέροντας δηλαδή καί τή θεία καί τήν ἀνθρώπινη φύση.

Ἡ προτροπή τοῦ ἀναστημένου Κυρίου πρὸς τούς μαθητές του ἦταν: «ἀπό Ἱεροσολύμων μή χωρίζεσθαι», νά παραμείνουν δηλαδή στήν Ἁγία Πόλη καί ἐκεῖ νά περιμένουν «τήν ἐπαγγελία τοῦ Πατρός». Ἡ παραγγελία αὐτή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποσκοπεῖ στό νά κρατήσῃ τούς μαθητές του σέ συνοχή, ὥστε νά μή διασκορπιστοῦν ἀπό φόβο, ἀλλά ἔτσι ἐνωμένοι νά περιμένουν τήν ἀποστολή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πράγμα τό ὁποῖο ὁ ἴδιος τούς ὑποσχέθηκε. Ἡ ἐπέλευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στούς μαθητές, κατά ἀντιστοιχία πρὸς τό βάπτισμα τοῦ Ἰωάννη τοῦ

Βαπτιστή, βάπτισμα «έν ύδατι», θά εἶναι βάπτισμα «έν Πνεύματι Ἁγίῳ». Θά εἶναι ἡ μετοχή τους στή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὡστόσο ὁ χρόνος τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος παραμένει ἄγνωστος στους μαθητές καί αὐτό ἐντείνει τήν ἐγρήγορή τους καί ἐνδυναμώνει τήν ἐλπίδα τους.

Ἡ ὑπόσχεση αὐτή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γιά τήν ἐπέλευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνθαρρύνει τούς μαθητές γι' αὐτό ἀναλαμβάνουν τήν πρωτοβουλία νά τόν ρωτήσουν γιά τό χρόνο τῆς ἀποκατάστασης τῆς βασιλείας του. Οἱ μαθητές προφανῶς βρίσκονται σέ σύγχυση γιατί ἀναμένουν «έν τῷ χρόνῳ τούτῳ» τήν ἀποκατάσταση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Αὐτή τή βασιλεία ὅμως τήν ἐκλαμβάνουν μέ τήν κοσμική ἔννοια, μέ τήν προοπτική του κόσμου τούτου καί συμπεραίνουν ὅτι ἀφοῦ ἐπρόκειτο νά λάβουν τό Ἅγιο Πνεῦμα, εἶχε ἄρα ἔρθει ἡ ὥρα τῆς ἀποκατάστασης τῆς βασιλείας γιά τόν Ἰσραηλιτικό λαό. Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὅμως εἶναι καί ἐκτός τοῦ τόπου τούτου καί τοῦ χρόνου, μπαίνει σέ μία ἄλλη διάσταση, γι' αὐτό καί ἡ ἀπάντηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ θέλει νά ὀδηγήσει τή σκέψη τῶν μαθητῶν στή σωστή βάση. Τό «γνῶναι χρόνους ἢ καιρούς» ἀνήκει στήν ἀποκλειστική ἐξουσία τοῦ Θεοῦ Πατέρα.

Ἐνῶ ὁ χρόνος τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου παραμένει ἄγνωστος, ἡ ἔλευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπρόκειτο νά συμβεῖ μετά ἀπό λίγες μέρες καί κατ' αὐτήν οἱ μαθητές θά λάμβαναν «δύναμιν» γιά τήν ἐπιτέλεση τῆς ἀποστολῆς τους. Ἡ ἀποστολή αὐτή κατά κύριο λόγο θά ἦταν ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: «καί ἔσεσθέ μοι μάρτυρες». Ἡ μαρτυρία γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό σημαίνει τό κήρυγμα γιά τή ζωή, τή δράση, τή διδασκαλία, τά θαύματα, τό ἐκούσιο Πάθος του καί πρωτίστως γιά τήν Ἀνάστασή του. Οἱ μαθητές εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀναλαμβάνουν τό ἔργο, τήν ἀποστολή τῆς μαρτυρίας τῆς Ἀνάστασης, ξεκινώντας ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ καί προχωρώντας σέ ὅλη τήν οἰκουμένη.

Ἡ οἰκουμενικότητα τοῦ κηρύγματος τῆς Ἀνάστασης ἀποδεικνύει ὅτι τό ἀπολυτρωτικό ἔργο τοῦ Κυρίου ἀπευθύνεται σέ ὅλους τους ἀνθρώπους, ὅλων τῶν ἐθνῶν καί ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Οἱ Ἀπόστολοι εἶναι οἱ κατ' ἐξοχήν μάρτυρες τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, αὐτοί ἔζησαν καί πορεύτηκαν μαζί του, εἶδαν τό ἔργο του, τά θαύματά του καί ἔζησαν τό μαρτύριό του, ἦταν οἱ αὐτόπτες καί αὐτήκοοι μάρτυρές του. Αὐτό τό ἔργο τῆς μαρτυρίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ οἱ Ἀπόστολοι τό μετέδωσαν στους διαδόχους τους, τούς Ἐπισκόπους, τούς πρεσβυτέρους καί διακόνους ἀλλά καί στόν κάθε πιστό χωριστά. Ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ σέ τελική ἀνάλυση καθολική ἀποστολή τῶν πιστῶν, ἡ ὁποία θά συνεχίζεται μέχρι τή συντέλεια τῶν αἰώνων. Βέβαια ἡ μαρτυρία αὐτή τῶν Ἀποστόλων δέν περιορίζεται μόνο στό κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου ἀλλά προεκτείνεται καί στό μαρτύριο τοῦ αἵματος. Ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς

Χριστός καλώντας τούς μαθητές του νά τόν ακολουθήσουν καί κατ' επέκταση όλους τούς πιστούς, δέν υπόσχεται τήν άνεση αλλά τό μαρτύριο καί τό σταυρό: «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ακολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ακολουθεῖτω μοι» (Μάρκ. 8,34). Καί πραγματικά οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δέν παρέμειναν ἀπλοί κήρυκες τοῦ εὐαγγελίου ἀλλά ἐπισφράγισαν τήν ἱεραποστολική τους δράση μέ τό αἷμα τοῦ μαρτυρίου τους, ἐκπληρώνοντας τήν προφητεία τοῦ Κυρίου: «εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καί ὑμᾶς διώξουσιν» (Ἰω. 15,20). Τόν ἴδιο δρόμο ἀκολούθησαν οἱ χριστιανοί τῶν πρώτων αἰώνων πού ὑπέμειναν μέ καρτερία καί πίστη τούς φοβερούς διωγμούς, προσφέροντας στήν Ἐκκλησία τό ἀναρίθμητο νέφος τῶν μαρτύρων. Ἀλλά τό μαρτύριο ἐξακολουθεῖ νά ὑπάρχει μέσα στήν Ἐκκλησία μέ τό λεγόμενο «μαρτύριο τῆς συνηδείσεως», πού σημαίνει τό συνεχῆ ἀγώνα τῶν πιστῶν νά πετύχουν τήν ἐν Χριστῷ τελείωση, παλεύοντας μέ τά καθημερινά προβλήματα καί τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς, ἀλλά καί τήν χλεύη τοῦ κόσμου τούτου.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός μετά τήν τριήμερη Ἀνάστασή του ἐμφανίζεται ἀρχικά στίς Μυροφόρες γυναῖκες πού «λίαν πρῶί» ἔσπευσαν στόν τάφο του γιά νά τοῦ προσφέρουν τίς δέουσες τιμές καί βρέθηκαν ἀντιμέτωπες μέ τό «κενό μνημεῖο. Ἐμφανίζεται ἐπίσης καί στούς μαθητές του, οἱ ὁποῖοι μετά τό Πάθος καί τήν Ταφή του κρύβονταν «διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων». Αὐτές οἱ ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου φαίνεται καί ἀπό τό παρόν ἀποστολικό ἀνάγνωσμα ὅτι ἦταν πολλές καί συχνές: «δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὄπτανόμενος αὐτοῖς καί λέγων τά περί τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ». Κατά τό διάστημα δηλαδή τῶν σαράντα ἡμερῶν ἀπό τήν Ἀνάστασή του μέχρι τήν Ἀνάληψή του στούς οὐρανοῦς, ἐμφανιζόταν τακτικά στούς μαθητές του καί συνομιλοῦσε μαζί τους, συνέτρωγε μαζί τους, συναναστρεφόταν μέ αὐτούς, ὅπως καί πρὶν τό Πάθος.

Μέσα στήν Καινή Διαθήκη μαρτυροῦνται ἔνδεκα ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου στό χρονικό διάστημα ἀπό τήν Ἀνάσταση μέχρι καί τήν Ἀνάληψη. Μία ἀκόμη ἐμφάνιση ἀναφέρεται μετά τήν Πεντηκοστή καί ἀφορᾷ στόν Ἀπόστολο Παῦλο. Βέβαια οἱ ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου εἶναι περισσότερες, ἀλλά μόνο γι' αὐτές ὑπάρχει ἡ μαρτυρία τῆς Καινῆς Διαθήκης. Γιά παράδειγμα θεωρεῖται σίγουρο ὅτι ὁ Ἀναστάς Κύριος ἐμφανίστηκε στήν Παναγία Μητέρα του, ἀλλά παρότι αὐτό εἶναι πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐντούτοις δέν μαρτυρεῖται μέ σαφήνεια μέσα στήν Καινή Διαθήκη, παρά μόνο μέ ὑπαινιγμούς. Σαφεῖς πληροφορίες γιά τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου στήν Παναγία Μητέρα του βρίσκουμε μόνο σέ κάποια ἀπόκρυφα κείμενα. Ὡστόσο ὑπάρχουν ἐρμηνευτές πού τίς φράσεις τοῦ εὐαγγελίου πού ἀναφέρονται στήν «ἄλλη Μαρία» (Ματθ. 28, 1) ἢ τή «Μαρία Ἰακώβου» (Λουκ. 24, 10) τίς ἀποδίδουν στήν Παναγία.

Ὁ ἀριθμός ἕνδεκα εἶναι σχετικός ἀλλά καί συμβολικός, καθώς ὅπως ἤδη ἀναφέραμε οἱ ἐμφανίσεις τοῦ Κυρίου μετά τήν Ἀνάστασή του εἶναι πολύ περισσότερες. Ἀπό πολύ νωρίς ὁ ἀριθμός ἕνδεκα συνδέθηκε μέ τούς Ἁγίους Ἀποστόλους πού παρέμειναν ἕνδεκα μετά τήν Ἀνάσταση, ἀφοῦ ἀποσκίρτησε ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης «ὁ καί παραδιδούς αὐτόν». Ἡ ἐπισήμανση αὐτή θέλει νά τονίσει τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου στους ἕνδεκα Ἀποστόλους του, εἴτε στόν καθένα χωριστά, εἴτε σέ ὅλους μαζί ἢ σέ κάποιους ἀπό αὐτούς. Ἡ παράδοση αὐτή γιά τίς ἕνδεκα ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου συνδέθηκε καί μέ τή λειτουργική πράξη τῆς Ἐκκλησίας, καθώς στήν ἀναστάσιμη ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου κάθε Κυριακῆς ἔχουμε τήν ἀνάγνωση ἑνός ἑωθινοῦ εὐαγγελίου. Τά ἑωθινά εὐαγγέλια εἶναι ἕνδεκα στόν ἀριθμό, παραπέμποντας καί πάλιν στόν ἀριθμό τῶν Ἀποστόλων, καί διαβάζονται διαδοχικά κάθε Κυριακή στόν ὄρθρο. Ἡ θεματολογία τῶν ἑωθινῶν εὐαγγελίων εἶναι οὐσιαστικά μία παρουσίαση τῶν ἐμφανίσεων τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου.

Οἱ πρῶτες πού εἶδαν τόν Ἀναστημένο Ἰησοῦ Χριστό εἶναι οἱ Μυροφόρες γυναῖκες. Οἱ μαθητές φοβισμένοι ἀπό τά παρελθόντα γεγονότα κρύβονταν καί δέν τολμοῦσαν νά κυκλοφορήσουν δημόσια, πόσο μάλλον νά ἐπισκεφτοῦν τόν Τάφο τοῦ Κυρίου. Οἱ γυναῖκες ὅμως τρέχουν πολύ νωρίς τό πρωί γιά νά ἀλείψουν μέ ἀρώματα τό Σῶμα τοῦ Διδασκάλου. Ἐκεῖ ἀντικρίζουν τό κενό μνημεῖο καί πληροφοροῦνται ἀπό τόν Ἄγγελο τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Μέσα στήν μεγάλη χαρά τους τρέχουν νά ἀναγγεῖλουν τό γεγονός στους μαθητές καί τότε συναντῶνται ἀναπάντεχα μέ τόν Κύριο: «ὡς δέ ἐπορεύοντο ἀναγγεῖλαι τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καί ἰδού Ἰησοῦς ἀπήντησεν αὐταῖς λέγων, χαίρετε». Ἐκεῖνες «προσελθοῦσαι ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας καί προσεκύνησαν αὐτῷ» (Ματθ.28,9). Ὁ Ἀναστημένος πλέον Ἰησοῦς Χριστός προτρέπει τίς θαρραλέες μαθήτριές του νά πορευτοῦν καί νά γνωστοποιήσουν τό γεγονός στους ὑπόλοιπους μαθητές καί νά τοὺς ποῦν νά πᾶνε στή Γαλιλαία, ὅπου ἐπρόκειτο νά τοὺς συναντήσῃ. Ἔτσι οἱ Μυροφόρες γυναῖκες ἔγιναν οἱ πρῶτοι μάρτυρες καί οἱ πρῶτες εὐαγγελίστριες τῆς Ἀνάστασης τοῦ Κυρίου.

Ὁ εὐαγγελιστής Ματθαῖος σάν συνέχεια τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου πρὸς τίς Μυροφόρες παρουσιάζει τοὺς μαθητές νά πορεύονται στή Γαλιλαία «εἰς τό ὄρος οὐ ἑτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς». Ἐκεῖ οἱ μαθητές εἶδαν τόν Κύριο καί τόν προσκύνησαν, μερικοί ὅμως εἶχαν ἀκόμη ἀμφιβολίες. Ὁ Κύριος τοὺς πλησίασε καί τοὺς πιστοποίησε ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Διδάσκαλός τους καί τοὺς ἀνέθεσε πλέον τό ἔργο τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῆς οἰκουμένης: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν». Οἱ μαθητές

λαμβάνουν ρητή έντολή από τόν Ἀναστάνα Κύριο νά ἀπευθύνουν τό μήνυμα τοῦ εὐαγγελίου στά πέρατα τῆς οἰκουμένης. Στήν προσπάθεια καί στό ἔργο τους αὐτό θά ἔχουν τήν ἐνίσχυση καί τή στήριξη τοῦ Κυρίου: «καί ἰδοῦ ἐγώ μέθ' ὑμῶν εἰμί πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. 28, 16-20).

Οἱ εὐαγγελιστές Μάρκος καί Ἰωάννης μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ἡ πρώτη πού εἶδε τόν Ἀναστάνα Κύριο εἶναι ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, τήν ὁποία θεράπευσε ὁ Κύριος, ἀφοῦ βρισκόταν κάτω ἀπό τήν ἐπήρεια ἐπτά δαιμονίων. Λέγει χαρακτηριστικά ὁ εὐαγγελιστής Μάρκος: «ἀναστὰς δέ πρωί πρώτη σαββάτου ἐφάνη πρῶτον Μαρία τῇ Μαγδαληνῇ, ἅφ' ἧς ἐκβεβλήκει ἐπτά δαιμόνια» (Μάρκ, 16,9). Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης μᾶς δίνει μία ἄλλη παράλληλη ἐκδοχή. Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή ἔτρεξε πολύ νωρίς στό μνημεῖο, ἐνῶ ἐπικρατοῦσε ἀκόμη τό σκοτάδι καί διαπιστώνει ὅτι ὁ τάφος εἶναι κενός. Νομίζοντας ὅτι κάποιος ἔκλεψε τό νεκρό σῶμα τοῦ Διδασκάλου, τρέχει καί τό ἀνακοινώνει στόν Πέτρο καί τόν Ἰωάννη. Οἱ δύο μαθητές καταφθάνουν στό μνημεῖο καί βλέπουν καί αὐτοί τόν κενό τάφο. Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή πεπεισμένη ὅτι τό νεκρό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔχει κλαπεῖ, κάθεται κοντά στό μνημεῖο καί κλαίει. Τότε «θεωρεῖ δύο ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους», οἱ ὁποῖοι τήν ρωτοῦν: «γύναι τί κλαίεις;». Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή βαθιά θλιμμένη τούς ἀπαντᾷ: «ὅτι ἤρανα τόν Κύριόν μου, καί οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν». Καί καθῶς ἔδωσε τήν ἀπάντησή της, γύρισε πρός τά πίσω καί εἶδε τόν Ἰησοῦ ὄρθιο, ἀλλά δέν τόν κατάλαβε. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀρχίζει νά συνομιλεῖ μαζί της: «γύναι τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς;». Ἐκείνη ὁμως νομίζει ὅτι εἶναι ὁ κηπουρός γι' αὐτό τοῦ λέγει: «κύριε, εἰ σύ ἐβάστασας αὐτόν, εἶπέ μοι ποῦ ἔθηκας αὐτόν, καγῶ αὐτόν ἀρῶ». Τότε ὁ Ἰησοῦς Χριστός τήν καλεῖ μέ τό ὄνομά της: «Μαρία, στραφεῖσα ἐκείνη λέγει αὐτῷ, ραββουνί, ὁ λέγεται, διδάσκαλε» (Ἰω. 20, 11-18). Μετά τήν ἀναγνώριση ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή λαμβάνει τήν έντολή ἀπό τόν Ἀναστάνα Κύριο νά πεῖ στους μαθητές ὅτι τόν εἶδε.

Στή συνέχεια ὁ Ἀναστάς Κύριος ἐμφανίζεται στους μαθητές του, οἱ ὁποῖοι παρέμεναν κρυμμένοι «διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων». Τήν πληροφορία αὐτή μᾶς τή δίνουν οἱ εὐαγγελιστές Μάρκος, Λουκάς καί Ἰωάννης. «Οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων, καί τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταί συνηγμένοι διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καί ἔστη εἰς τό μέσον, καί λέγει αὐτοῖς· εἰρήνη ὑμῖν» (Ἰω. 20,19). Ὁ Κύριος ἐμφανίζεται στους μαθητές του γιά νά πειστοῦν καί βεβαιωθοῦν γιά τήν Ἀνάστασή του καί ἐπιπλέον τούς δίνει τήν ἐξουσία: «ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἄν τινων κρατῆτε κεκράτηνται» (Ἰω. 20,23). Ὅρισμένοι ἐρμηνευτές ἐπισημαίνουν ὅτι στό σημεῖο αὐτό ἔχουμε τήν ἀρχή τοῦ θεσμοῦ τῆς ἱεροσύνης μέσα στήν Ἐκκλησία.

Ἀπό τή συνάθροιση αὐτή τῶν μαθητῶν καί τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀναστάνατος Κυρίου

ἀπουσίαζε ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς. Ἡ ὁμολογία τῶν ἄλλων μαθητῶν ὅτι «ἐωράκαμεν τόν Κύριον» ἀντιμετωπίζει τή δυσπιστία τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ: «ἐάν μή ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τόν τύπον τῶν ἥλων, καί βάλω τόν δάκτυλόν μου εἰς τόν τύπον τῶν ἥλων, καί βάλω τήν χεῖρα μου εἰς τήν πλευράν αὐτοῦ, οὐ μή πιστεύσω». Ἡ ἀναμονή τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ κράτησε ὀχτώ μέρες «καί μεθ' ἡμέρας ὀκτώ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ μαθηταί αὐτοῦ καί Θωμᾶς μετ' αὐτῶν». Ὁ Κύριος κατά παρόμοιο τρόπο: «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων» εἰσῆλθε καί ἀπηύθυνε στούς μαθητές τό «εἰρήνη ὑμῖν». Κατόπιν ἀπευθύνεται στό Θωμᾶ καί τόν προτρέπει νά τόν ψηλαφίσει καί νά ἐντοπίσει τά σημάδια τοῦ Πάθους του. Τότε ὁ Θωμᾶς χωρίς πλέον καμία ἀμφιβολία ὁμολογεῖ: «ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου» (Ἰω. 20, 24-29).

Μία ἄλλη ἐμφάνιση τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου εἶναι στούς δύο μαθητές του πού πορεύονταν πρός τούς Ἐμμαούς. Τίς σχετικές πληροφορίες μᾶς δίνουν οἱ εὐαγγελιστές Μάρκος καί Λουκᾶς. Οἱ δύο μαθητές, ἀπό τούς ὁποίους μόνον ὁ Κλεόπας κατονομάζεται, ἐνῶ πιθανολογεῖται ὅτι ὁ δεύτερος εἶναι ὁ Λουκᾶς, πορεύονταν σέ ἕνα χωριό κοντά στήν Ἱερουσαλήμ μέ τό ὄνομα Ἐμμαούς. Κατά τήν ὁδοπορία τους οἱ μαθητές συνομιλοῦν γιά τά παρελθόντα γεγονότα τῶν Παθῶν καί τῆς Ἀνάστασης τοῦ Κυρίου καί καθώς πορεύονταν «ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας συνεπορεύετο αὐτοῖς, οἱ δέ ὀφθαλμοί αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μή ἐπιγνῶναι αὐτόν». Ὁ Ἰησοῦς Χριστός προσποιεῖται ὅτι δέν γνωρίζει τό ἀντικείμενο τῆς συζήτησης καί ζητᾶ νά μάθει τί εἶναι αὐτό πού τούς ἀπασχολεῖ καί εἶναι σκυθρωποί. Τότε ὁ ἕνας ἀπό αὐτούς μέ τό ὄνομα Κλεόπας τοῦ ἀπαντᾷ: «σύ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλήμ καί οὐκ ἔγνωσ τά γενόμενα...». Ὁ Κύριος συνεχίζει νά προσποιεῖται ἄγνοια καί ζητᾶ νά μάθει λεπτομέρειες γιά νά ἀκούσει ἀπό τόν Κλεόπα μία σύντομη ἀναδιήγηση τῶν γεγονότων μέχρι τοῦ σημείου πού οἱ Μυροφόρες γυναῖκες πηγαίνουν καί ἀναγγέλλουν στούς μαθητές τό γεγονός τῆς Ἀνάστασης. Ὁ Κύριος καταλαβαίνει ὅτι οἱ μαθητές δέν εἶναι ἀκόμη πεπεισμένοι γιά τήν Ἀνάσταση γι' αὐτό ἀπαντᾷ μέ ἕνα σκληρό λόγο: «ᾧ ἀνόητοι καί βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν ἐπί πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ προφῆται! οὐχί ταῦτα ἔδει παθεῖν τόν Χριστόν καί εἰσελθεῖν εἰς τήν δόξαν αὐτοῦ;». Τότε ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἄρχισε νά τούς μιλᾷ καί νά τούς ἐρμηνεύει τίς Γραφές ἀπό τό Μωυσῆ καί ὄλους τοὺς προφῆτες μέχρις ὅτου ἔφτασαν στό χωριό, ὅποτε οἱ δύο μαθητές τόν παρακάλεσαν νά μείνει μαζί τους γιατί ἤδη εἶχε βραδιάσει. «Καί ἐγένετο ἐν τῷ κατακλισθῆναι αὐτόν μέτ' αὐτῶν λαβὼν τόν ἄρτον εὐλόγησε, καί κλάσας ἐπέδιδου αὐτοῖς. Αὐτῶν δέ διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοί, καί ἐπέγνωσαν αὐτόν, καί αὐτός ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν».

Ἡ «κλάσις τοῦ ἄρτου» μία συνήθης πράξη μεταξύ τοῦ Κυρίου καί τῶν μαθητῶν του πρὶν ἀπό τό Πάθος γίνεται ἡ ἀφορμή ὥστε οἱ δύο μαθητές νά ἀντιληφθοῦν ὅτι αὐτός πού βρισκόταν τόση ὥρα μαζί τους ἦταν ὁ Διδάσκαλός τους. «Καί ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ, καί εὔρον συνηθροισμένους

τούς ένδεκα καί τούς σύν αύτοῖς, λέγοντες ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως καί ὤφθη Σίμωνι. Καί αύτοί ἐξηγοῦντο τά ἐν τῇ ὁδῷ καί ὡς ἐγνώσθη αύτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου» (Λουκ. 24, 13-35).

Ὁ εὐαγγελιστής Λουκάς στό περιστατικό αυτό κατά τήν πορεία τῶν δύο μαθητῶν στούς Ἐμμαούς μάς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Κύριος ἤδη εἶχε ἐμφανιστεῖ στόν Πέτρο: «καί ὤφθη Σίμωνι». Τήν πληροφορία αὐτή ἐπιβεβαιώνει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «ὅτι ἐτάφη, καί ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρα κατά τάς γραφάς, καί ὅτι ὤφθη Κηφᾶ, εἶτα τοῖς δώδεκα» (Α΄ Κορ. 15, 4-5). Σύμφωνα μέ τή μαρτυρία αὐτή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὁ Ἀναστάς Κύριος ἐφανίστηκε πρῶτα στόν Ἀπόστολο Πέτρο καί ἔπειτα στούς ὑπόλοιπους Ἀποστόλους. Ἡ ἐπισήμανση τῆς προτεραιότητας τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἀποσκοπεῖ στό νά καταδείξει ὅτι ὁ Πέτρος μετά τήν ἄρνηση τοῦ Διδασκάλου καί τή μεταμέλειά του ἔχει συγχωρεθεῖ ἀπό τόν Κύριο καί παραμένει στό ἀποστολικό ἀξίωμα.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μνημονεύει ξεχωριστά τήν ἐμφάνιση τοῦ Κυρίου στόν ἀπόστολο Ἰάκωβο τόν ἀδελφόθεο: «ἔπειτα ὤφθη Ἰακώβω, εἶτα τοῖς ἀποστόλοις πᾶσιν» (Α΄ Κορ. 15,7). Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θέλει νά τονίσει στό σημεῖο αὐτό τήν ιδιαίτερη ἀγάπη καί τιμή πού εἶχε ὁ Κύριος ἀλλά καί ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι στόν ἀδελφόθεο Ἰάκωβο ἐξαιτίας τῆς συγγένειάς του μέ τόν Κύριο, καθώς ἦταν ἕνας ἀπό τούς γιούς τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος.

Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης μάς πληροφορεῖ καί γιά μία ἄλλη ἐμφάνιση τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου σέ ἑπτά μαθητές του πού βρίσκονταν στή λίμνη τῆς Τιβεριάδος. Οἱ μαθητές αὐτοί ἦταν ὁ Σίμων Πέτρος, ὁ Θωμᾶς, ὁ Ναθαναήλ, ὁ Ἰάκωβος καί Ἰωάννης καί δύο ἄλλοι πού δέν κατονομάζονται. Οἱ μαθητές μέ τήν προτροπή τοῦ Πέτρου πηγαίνουν στή λίμνη γιά ψάρεμα, ἀλλά «ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτί ἐπίασαν οὐδέν». Ὅταν πλέον ξημέρωσε ἐφανίστηκε ὁ Κύριος στό γιαλό, ἀλλά οἱ μαθητές δέν τόν ἀναγνώρισαν καί τούς ἐρωτᾷ: «παιδιά, μή τί προσφάγιον ἔχετε;» γιά νά λάβει ἀρνητική ἀπάντηση. Ὁ Κύριος τοὺς προτρέπει νά ρίξουν τά δίχτυα στή δεξιά μεριά τοῦ πλοίου καί ἔτσι θά πιάσουν ψάρια. Οἱ μαθητές ὑπάκουσαν καί «οὐκέτι αὐτό ἐλκύσαι ἴσχυσαν ἀπό τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων». Τότε ὁ Ἰωάννης, ἐνθουμούμενος τό παρόμοιο γεγονός τῆς θαυμαστῆς ἀλιείας, ὅταν πρωτογνώρισαν τόν Κύριο στή λίμνη τῆς Γεννησαρέτ (Λουκ. 5, 1-11), λέγει στόν Πέτρο: «ὁ Κύριός ἐστι». Τότε ὁ Πέτρος πέφτει στή θάλασσα καί πορεύεται πρός τόν Κύριο. Στή συνέχεια οἱ μαθητές συντρῶγουν μέ τόν Ἀναστημένο πλέον Διδάσκαλό τους (Ἰω. 21, 1-14).

Ἡ τελευταία ἐμφάνιση τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου στούς μαθητές του στό χρονικό διάστημα ἀπό τήν Ἀνάστασή του μέχρι καί τήν Ἀνάληψή του πραγματοποιεῖται ἀκριβῶς κατά τήν ἡμέρα τῆς Ἀνάληψης. Τίς σχετικές μαρτυρίες τίς ἐντοπίζουμε

στούς ευαγγελιστές Μάρκο και Λουκά, στις Πράξεις τῶν Ἀποστόλων και στήν Α΄ Πρός Κορινθίους Ἐπιστολή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ὁ Ἀναστάς Κύριος συναντᾶ τό πλῆθος τῶν μαθητῶν του και ὄχι μόνο τό στενό κύκλο τῶν δώδεκα στήν Ἱερουσαλήμ και ἀφοῦ τοῦς ὀδήγησε ἔξω ἀπό τήν πόλη μέχρι τή Βηθανία: «ἐπάρας τάς χεῖρας αὐτοῦ εὐλόγησεν αὐτούς, και ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτόν αὐτούς διέστη ἀπ΄ αὐτῶν και ἀνεφέρετο εἰς τόν οὐρανόν» (Λουκ. 24, 50-52). Οἱ μαθητές ἀπό αὐτή τήν ὥρα ἀρχίζουν οὐσιαστικά τό ἔργο τῆς μαρτυρίας τῆς Ἀνάστασης τοῦ Κυρίου: «ἐκεῖνοι δέ ἐξεληθόντες ἐκήρυξαν πανταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος και τόν λόγον βεβαιοῦντος διά τῶν ἐπακολουθούντων σημείων» (Μάρκ. 16, 19-20). Μέ τή βοήθεια και ἐνίσχυση τοῦ Κυρίου και μέ τήν ἐπιβεβαίωση τῆς ἀλήθειας τοῦ κηρύγματός τους μέ τό πλῆθος τῶν θαυμάτων πού ἐπιτελοῦσαν ἄρχισαν τόν ευαγγελισμό τῆς οἰκουμένης.

Μία ἄλλη ἐμφάνιση τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, ὅπως ἤδη ἀναφέραμε, συμβαίνει μετά τήν Πεντηκοστή. Ἀποδέκτης αὐτῆς τῆς ἐμφάνισης εἶναι ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος. Ἀναφέρει ὁ ἴδιος στήν Α΄ Πρός Κορινθίους Ἐπιστολή του: «ἔσχατον δέ πάντων ὡσπερεὶ τῷ ἐκτρώματι ὤφθη καμοί» (Α΄ Κορ. 15,8). Στό ἴδιο σημεῖο τῆς Ἐπιστολῆς του ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μνημονεύει και ἄλλες ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου: «ὤφθη Κηφᾶ, εἶτα τοῖς δώδεκα· ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίους ἀδελφοῖς ἐφάπαξ... ἔπειτα ὤφθη Ἰακώβω, εἶτα τοῖς ἀποστόλοις πᾶσιν». Ἡ παράθεση τῶν ἐμφανίσεων αὐτῶν και κυρίως ἡ ἀναφορά στήν ἐμφάνιση πέραν τῶν πεντακοσίων ἀνθρώπων θέλει νά καταδείξει τό ἀδιαμφισβήτητο τῶν ἐμφανίσεων τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου. Τό μεγάλο πλῆθος τῶν ἀνθρώπων πού εἶδαν τόν Ἀναστημένο Κύριο βεβαιώνει ὅτι ἡ Ἀνάσταση εἶναι γεγονός πραγματικό και ὄχι μία ἀπλή φαντασία τῶν μαθητῶν. Στό σημεῖο αὐτό πρέπει νά ἐπισημάνουμε ὅτι ἡ ἐμφάνιση τοῦ Κυρίου στόν Ἀπόστολο Παῦλο δέν εἶχε τήν ἴδια διάσταση μέ τίς ὑπόλοιπες ἐμφανίσεις, καθώς αὐτή γίνεται ὅπως ἤδη ἀναφέραμε μετά τήν Πεντηκοστή, ἄρα ὁ Κύριος ἤδη ἀναλήφθηκε στούς οὐρανοῦς. Σέ ὅλες τίς προηγούμενες ἐμφανίσεις ὁ Κύριος παρουσιάζεται σωματικά στούς μαθητές του, ἐνῶ στήν περίπτωση αὐτή ὁ Ἀπόστολος Παῦλος βλέπει φῶς, τό ὁποῖο και τόν τυφλώνει και ἀκούει τή φωνή τοῦ Κυρίου.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἦταν φανατικά προσκολλημένος στήν Ἰουδαϊκή θρησκεία και καταδίωκε μανιωδῶς τοῦς χριστιανούς. Λέγει χαρακτηριστικά και πάλιν ὁ ἴδιος: «οὐκ εἰμί ἰκανός καλεῖσθαι ἀπόστολος, διότι ἐδίωξα τήν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ» (Α΄ Κορ. 15,9). Ὁ φοβερός διώκτης ὅμως τῆς Ἐκκλησίας ἔμελλε νά γίνει ὁ μεγαλύτερος κήρυκας τοῦ ευαγγελίου μετά τήν μεταστροφή του στήν ἀληθινή πίστη. Πορευόμενος λοιπόν ὁ διώκτης Σαούλ στή Δαμασκὸ για νά συνεχίσει τό ἀντίθεο ἔργο του: «περιήστραψεν αὐτόν φῶς ἀπό τοῦ οὐρανοῦ, και πεσὼν ἐπὶ τήν γῆν ἤκουσε φωνήν λέγουσαν αὐτῷ, Σαούλ Σαούλ, τί μέ διώκεις; εἶπε δέ τίς εἶ,

Κύριε; ὁ δὲ Κύριος εἶπεν, ἐγὼ εἰμι Ἰησοῦς ὃν σύ διώκεις» (Πράξ. 9,3-4). Ἡ ἐμπειρία του αὐτὴ στάθηκε ἡ αἰτία τῆς μετατροπῆς του ἀπὸ φοβερό διώκτη σὲ φλογερό κήρυκα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Οἱ ἐμφανίσεις αὐτὲς τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου πού μαρτυροῦνται μέσα στὴν Καινὴ Διαθήκη εἶχαν διπλὸ σκοπὸ, ἀφενὸς μὲν γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν καὶ πειστοῦν πέραν πάσης ἀμφιβολίας οἱ μαθητὲς ὅτι ὁ Κύριος «ἀνέστη ὄντως» καὶ ἀφετέρου νὰ λάβουν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ἀναστάντα Κύριο τὴν ἐντολή, ἀλλὰ καὶ τὴ δύναμη νὰ κηρύξουν στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὸ εὐαγγέλιο. Βέβαια αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι ὁ Κύριος μετὰ τὴν Ἀνάληψή του ἐγκαταλείπει τὴν Ἐκκλησία, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία οὐσιαστικά εἶναι τὸ ἀναστημένο Σῶμα τοῦ Κυρίου. Ὁ Ἀναστὰς Κύριος εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας πού κατευθύνει τὴν πορεία της μέσα στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία. Καὶ ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία κινεῖται καὶ πορεύεται μέσα στὰ σχήματα τοῦ κόσμου τούτου καὶ τοῦ χρόνου, τὴν ἴδια στιγμὴ ξεπερνᾷ τὸ χρόνο καὶ δίνει τὴν ἐσχατολογικὴ διάσταση τοῦ Ἀναστάσιμου μηνύματος. Ὁ Ἀναστὰς Κύριος συνέτριψε τὰ δεσμὰ τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου καὶ ἄνοιξε τίς πύλες τῆς αἰώνιας καὶ ἀτελεύτητης βασιλείας του. Αὐτὴ τὴ χαρμόσυνη καὶ ἐλπιδοφόρα ἀλήθεια βιώνουμε σὲ κάθε θεία λειτουργία, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Κύριος εἶναι παρὼν καὶ ἡ Ἀνάστασή του εἶναι μία πραγματικότητα. Λέγει χαρακτηριστικὰ ἡ εὐχὴ τῆς θείας λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου: «Ἔσχομεν τοῦ θανάτου σου τὴν μνήμην· εἶδομεν τῆς ἀναστάσεώς σου τὸν τύπον· ἐνεπλήσθημεν τῆς ἀτελευτήτου ζωῆς...».

Πηγή: agiazoni.gr